

РЕШЕНИЕ

№ 19196

гр. София, 04.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 09.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Панайотов

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Иванова
Елеонора Попова

при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **3349** по описа за **2025** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от В. Л. Д., с ЕГН [ЕГН] срещу Решение от 20.02.2025 г., постановено по НАХД № 17249/2024 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 112-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 24-4332-026953 от 07.11.2024 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна Полиция“, с което на основание чл. 53 от ЗАНН, за нарушение на чл. 161, т. 3 от ЗДвП, на касатора, е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 100 лева, на основание чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП.

С касационната жалба решението на СРС се атакува като неправилно, поради неправилно приложение на материалния закон. Касаторът счита, че притежава валидно свидетелство за управление на МПС. Същото било издадено от К., която е страна по Женевската конвенция от 1949 г., поради което счита, че по отношение на това СУМПС се прилага тази конвенция. Твърди, че това обстоятелство е самостоятелно основание да се приеме, че на територията на Република България не е необходима специална легализация на документа, удостоверяващ неговата валидност.

Ответникът по касационната жалба - Началник група към Отдел „Пътна Полиция“ на СДВР, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, VI касационен състав, като прецени събраните по делото

доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

С Решение от 20.02.2025 г., постановено по НАХД № 17249/2024 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 112-ти състав, е потвърдил Наказателно постановление № 24-4332-026953 от 07.11.2024 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна Полиция“, с което на основание чл. 53 от ЗАНН, за нарушение на чл. 161, т. 3 от ЗДвП, на касатора, е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 100 лева, на основание чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП.

За да потвърди наказателното постановление СРС е приел, че процесното СУМПС не отговаря на изискванията на чл. 161, т. 1 от ЗДвП и че лицето е следвало да представи свидетелство за управление на МПС с легализиран превод на български език, т. к. К. не е страна по Конвенцията за движението по пътищата (КДП).

Така постановеното решение е правилно.

Съгласно правилото на чл. 161 от ЗДвП свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, в следните случаи: държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията (т. 1); държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него (т. 2); свидетелството е придружено от легализиран превод на български език (т. 3); свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата (т. 4); свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш. (т. 5).

Анализът на разпоредбата сочи, че в Република България се признават и са валидни чуждестранни национални свидетелства, които не са издадени от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш., като конкретните изисквания в зависимост от държавата, издала свидетелството и статута на водача, се съдържат в Конвенцията за движението по пътищата (КДП), подписана във В. на 8.11.1968 г., Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили, както и в ЗДвП. Приложима по отношение на правилата за валидност е и Женевската конвенция от 1949 г., но само за свидетелства, издадени от договарящите държави по нея, които не са страни по КДП. Това е така, т. к. по силата на чл. 48 от КДП, тя отменя и замества Женевската конвенция в отношенията на страните по нея. Следователно за държави, подписали и двете конвенции, се прилагат правилата на КДП. За тези, които не са страни по КДП, се прилага Женевската конвенция. Към момента последната урежда взаимоотношенията между България и К., която не е страна по КДП.

В случая, процесното СУМПС не отговаря на изискванията на чл. 161, т. 1 ЗДвП, т. к. К. не е страна по Конвенцията за движението по пътищата (КДП), подписана във В. на 8.11.1968 г. Безспорно процесното СУМПС не попада и в хипотезата на чл. 161, т. 2 ЗДвП, макар К. да е страна по Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили, тъй като водачът Д. не е доказал, нито твърди да има статут на член на въоръжената сила или граждански компонент (т.е член на личния състав, принадлежащ към сухопътните,

военноморските или военновъздушните въоръжени сили на изпращаща държава, който е на територията на България във връзка с изпълнение на служебни задължения, респ. цивилният личен състав, придружаващ въоръжената сила на изпращаща държава, който е на работа във въоръжените сили на изпращаща държава и не включва граждани и лица с постоянно местожителство в държавата, където е разположена въоръжената сила). Ако притежателят на СУМПС има посочения статут, органите в България признават за валидни без шофьорски изпит свидетелствата за правоуправление или военната шофьорска книжка, издадени от изпращащата държава. Признава се самото свидетелство без необходимост да са изпълнени допълнителни условия, като напр. легализиран превод. Няма ограничения по отношение на срока, в който са валидни на територията на България. Но, поради липса на такъв статут на Д. по С. договор, както беше посочено, не е налице хипотезата на чл.161, т.2 от ЗДвП. Представеното от жалбоподателя СУМПС не съответства и на изискванията на Приложение № 7 от КДП, за да бъде приложена хипотезата на чл. 161, т. 4 ЗДвП, т. к. не представлява международно свидетелство за управление на МПС от една страна, а от друга страна и както вече беше посочено, К. не е страна по КДП. Безспорно не е приложима и хипотезата на чл. 161, т. 5 от ЗДвП, защото процесното СУМПС не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш..

К. е страна по Женевската конвенция от 1949 год. и именно тази Конвенция регламентира изискванията за валидност на издадените от К. чуждестранни свидетелства. Ето защо лицето е следвало да представи свидетелство за управление на МПС с легализиран превод на български език или международно свидетелство, което отговаря на Женевската конвенция. Международното свидетелство за правоуправление на МПС, както вече беше констатирано от съда, е издадена на името на жалбоподателя и е приложено като доказателство по делото, издадено в К..

Чл.161, т.3 от ЗДвП изисква представеното от водача при проверката свидетелство за управление на МПС да е придружено от легализиран превод на български език. В случая при проверката на 07.11.2024 г. Д. е представил само СУМПС, издадено от К., като по делото е представен превод на свидетелството, но не се твърди от жалбоподателя, нито е установено от контролните полицейски органи, че такъв превод е представен и при проверката.

С оглед липсата на допуснати от СРС съществени нарушения на процесуалните правила и доколкото фактическата обстановка по делото е правилно установена, не са налице основания по чл. 222, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, за отмяна на решението и връщане на делото на друг състав.

По изложените съображения обжалваното решение като правилно, валидно и допустимо, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, вр. с чл. 27 е от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 80 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, VI касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №757/26.02.2025 г., постановено по НАХД № 9622/2023 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 18-ти състав.

ОСЪЖДА В. Л. Д., с ЕГН [ЕГН] да заплати в полза на СДВР разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.